

BORSSZEM JANKÓ

B-ck. A junker meghalt — éljen a császár!

Előfizethetni a kiadó-hivatalban: Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj: Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 18 kr.

A német trónbeszéd.

MINT HOGYHA villámgazdag fellegek
Azt dörgenék maguk: »nem lesz vihar!« —
Úgy szólt a császár . . . *Tegnap* még gyerek,
Szilaj — szavát nem mérlegelve meg —
Merész *gyerekszáj*; már *ma*: *férfi-kar*,
Erős ha üt; de ütni nem akar.

Nem zsarnok és nem lángész. Ajakán
A szót a fegyelem fagyasztja tán.
De úr levén sok milliók felett,
Császár-erények által ihletett:
Ismer kötelmet, tud becsületet —
A trón s a hivatás magaslatán.

A nép közé nagy eszmék magvait
Nem szórta, mint az a *dicső beteg*,
Kit lelki szárnya oly magasra vitt,
Hogy alig érté lassu népe meg.
Óh nem *genie*, csak *császár* ez ma itt!
De mint *monarcha* — mestermű, remek.

Eszmék helyett egy kincset ad csupán —
Egész világ eped e kincs után:
A *béke* sok nagy eszmével fölér,
Melyért előmlik tenger drága vér.
Szegény nép ontja azt, ha kell, bután —
De ezt sohajtja: »*béke és kenyér!*«

Szavadhoz hű legyen uralmad is,
Oh ifju császár! — s áld egész világ.
A *béke*, — ez a legszebb szóvirág;
Azt, mi szavadban bántó és hamis,
Elfödte jól a békés olajág . . .
De mind a rózsán mért is van tövis!?

Apró hírek.

+ **Személyi hírek.** *Waldapfel Fülöp* bolgár trón- és kukoricza-agens szofiai utjában már egész Kőbányáig eljutott, hol néhány napot kell töltenie a tengeri árhullámzatok miatt. — *Lipták András*, a fővárosi új tolonczház belső berendezésével megismerkedvén, ismét visszautazott szülőföldjére. — *Bogrács Lőrincz* örkenyi kerülő és *Mazurka András* ugyanottani éjjeli őr a köztük fölmerült becsületbeli ügyet lovagias uton elvégezték a »*Törökszakad*« vendéglő nagy termében. Előbbi a helyszínén

maradt, mert ott jó bort mérnek. — *Reklám Itus* a »Fájó szív« megmaradt példányait a »Jó szív« részére átengedte. — *Göndör Panka* dajkászati kurzusra a fővárosba érkezett. — *Gr. Zichy Jenő* az asanti négereknél behatóan tudakozódott az ottani ipar fejlődéséről s amint értesülünk a szerencseneknek megígérte, hogy részükre egy szappangyár föllállítását keresztülviszi. — *Virág Marcsa* civill szakácsné és katonai élelmező a nagy hadgyakorlatok tartamára egészen a hadsereg kötelékébe lép. — *Sauerteig Mór* hordár és színházjegy-közvetítő szünidejét a király-utca és Deákter sarkán tölti. — *Polonyi Géza* ügy- és honvéd és parlamenti közbeszóló, a mai omnibus-vonattal Konyaszóra utazott, hogy kézre kerítse a bűnöst, ki a Kecskés Andás »Csajkos« nevű tehénének orvul elmetszette a farka bojtját. — *Nyögheő Gerzson* erzsébettéri bejárati előlülő a József-térre helyeztetett át. — *Kecskés András* nyúcsai jószágterelő ma reggel négy hizó bivaly társaságában a közvágóhidra érkezett. — *Futtaki Gyula* előkelő hírszopó és *uruguayi* konzul a hazánk és a bushmanok között felmerült differenciákat békés uton egyenlített ki. — *Havas Imre* inditványára *Szimics János* urnak még életében oszlopot fognak állítani.

□ **A magyar államvasutak igazgatósága** jelenti, hogy a körös-ludas-kerek-uj-udvari vonalon a *hőfűvás* okozta akadályok *immár* elhárítottak és a nevezett vonal, ha újabb akadály nem lépne közbe, f. é. július 1-én ismét átadatik a forgalomnak.

† **Tisza Kálmánnak** jó hete volt: — a delegáció tárgyalása szép simán lefolyt. — De ennél még nagyobb is esett: — az *Andrássy-uti* eset. — Tűz ütött ki egy trafikába' — *Tisza* nevet a markába; — az egész szivar-készlet — mind egy szálíg porrá égett. — Ki mondhatja már ezentul — Dunán innen és Tiszán tul — hogy a trafik éghetetlen? — Isten hatalma véghetetlen.

≡ **Leütött a sáska.** Nevetjük, amióta »*Jó szív*« ünk van.

‡ **Széchenyi Pál** gf, megértvén *Matlekovics* előadásából, hogy *Bismarck* a fiatal császárnak kezét csókolt: a birodalmi kancellárnak távirati uton ajálta fel a *puszi* pajtasságot.

± **Beszélhetnek** már a sportfiaknak az irodalom iránt való közönyösségéről. *Ime*: *K.* hagyatékában mégis több volt a könyv mint a ló; — mert könyv 42 maradt, mig ló csak 36.

× **Legujabb.** A német császár az oroszoknak megizente a — *békét*.

Körrendelet.

Gyakran előfordulvann azon esett, hogy a miniszteriumhozi beadványok rosz helesirásal voltak szerkesztve, az íjiesmíknék kikerülésérei tekintettel közhírré tétetik, hogy ilyen iratok ezentul fel ne terjesztődjenek, mert elenkező esetiben mint figyelemben nem vehetők visszafognak utasítatni. Czimednek ajáljuk meixerzés véget a tudományos akadémiá heljesirási füzetét. Ára 10 kr.

A m. kir. belügyminiszterium
íráltani osztája.

Uj gyermek-divat.

Ez a Gyuri —

— ez meg az Iluska.

Róla.

Pá aranyos! Fájó szívből
Sóhajtom feléd:
Elhagysz már, pedig belőled
Soha sincs elég!

Fogod látni magas hegyek
Tündér tájait,
De lakóit elvakítják
A te bájaid.

Irodalom és Zene.

„Oda adtam az utolsó garasom!“
Közös-költségvetési kardal. Bauer had-
ügyminiszternek éneklí a delegáció.

„Én vagyok a magyar gyerek!“ Lloyd-
ellenes összeröffenési kardal. Éneklí a
magyar lapok.

„De szeretnék a királlyal beszélni!“
Hírszopászati egyveleg. Királyi palota
előtt éneklí: *Futtaky Gyula*.

A „Borsszem Jankó“ tárczája.

„Az északi fok felé!“

A »Budapesti Hirverő« számára írja

Pókai Halmadarász Ottokár.

Megyek az örök napfény országába jégi rigót
fogni, ájder libát koppasztani, czethalászni.

Ha szépen ragyogsz is, te éjféli nap — mi a te
ragyogásod az ő szeméhez, szerelmünk hajnali sugarához
képest?

— Lajpindlit is vigyél édes! mondá ő. Hideg
országba mégy. A lajpindli melegít rád... meg a
monogramm, amelyet bele himeztem.

— Ej mit! mondám vitézi emfazissal; oda se
nézek én az é. sz. 76°-ának nyáron! Mégis, amért a te
varrottasod: hoczi hát, édes cselédem!

S körülöveztem magam boldogságunk zálogával.

— Jaj, drága uram szógám, nem úgy van ám az! —
nógatott ő tovább. Viszed a Jäger mundért is!

— Hagyd el szivem: dr Jäger gyenge zoologus,
mondám fitymálva. Az a hajdani menaszériás az összes
állatvilágból csak két juhót ismer: a birkát meg az embert.
Ezeket nyírja ő.

Nevettünk az elmésségemen s az ő kedvéért bele
bújtam a jägerba.

Aztán mentem fok iránt egyenest Finmarken felé.

Furcsa kotelék az a szerelem! — mentől hosszabbra
sodródik két igaz szív között, annál jobban megerősö-
dik az. Pórázra fűzött szivem mint a horgon akadt
állás kűsz (*Alburnus mento Agassiz*) vergődik. De
bár vékonypénzű, szélhajtó állás kűsz vagyok is; bár
hátvonalam lapos ives és hátsörényuszóm testem máso-
dik felébe esik: nincs nálam boldogabb rigó (*Turdus
Merula L.*). Saját keblem kalitjában ugrálgatok, melynek
rács-vesszői kései szerelmem rózsa-hajtásaival vannak
körülfonva, és csattogok benne mint a fűlmile (*Syl-*

via Luscinia L.) »Itt jó — jó ió — csak itt — csak
itt! — Jőj, jőj, jőj!...«

Berlinben dr. *Bücherschmoeck-Wonzelius*, az én
bámulóm — a híres ichthiosophus, arachnognomus és
ornythologus — megdöbbenve vallá be nekem, hogy nekik
Németországban annyi halnevük sincs — pedig a német
nem fukarkodik a terminológiával! — mint nekünk
Magyarországon halfajunk. Megértettem vele, hogy
amióta honi halainknak leírását adtam: a determiná-
cióimmal nem birtam tömérdek halaink nyomában
maradni, pedig serény uszó vagyok. S mikor előadtam
az öregnek, hogy a kecsége (*Acipendus Ruthenus L.*),
a potyka (*Cyprinus Carpius L.*) a csukával (*Esox
Lucius L.*) s kárászszal (*Carassius vulgaris Nils.*)
a paprikás lében (*Decoctum capsici annui Szikszay*)
uszkál: ezt onnan kihalászni mandátummal veteksző
élvezet. Kérdezte az öreg, miféle folyó az a Paprica?
Csak negative feleltem: nem szakad a Tisza tor-
kába, ami kár! (Nem értette szegény!)

Az utcára térve láttam meg az első j a r d e taposót
(*Coptator flasteri locumtenens sapiens L.**) s össze-
hasonlítottam a mi budapesti járda hagynagyocskánk-
kal (*Abusor (?) asphalti quotidianus communis L.***) Az
összevetés egyiknek sem ütött hasznára.

Este megnéztem az Aquariumot, melyben hiját
láttam a vízi lónak, vízióznak s vizum repertumnak.**)
Innen nagyon természetesen a Tingeltangeleumba men-
tem, meghallgatni a szakmámba éneklő »kleine Fische-
rint«, s aztán a természetvizsgálói érdeklődésemet nagy
mértékben fölébresztett »Zumlaufenden Hecht« című
vendéglőbe tértem megvacsorálni.

Nyugtomban kelet felé sóhajtvá, délben észak irá-
nyában folytattam utamat.

*) Ezzel az elmés megjegyzésemmel a szójátékok olcsó tré-
fája iránt fejezem ki mély megvetésemet.

**) Ezek mind elmésségek.

P. H. O.

P. H. O.

A legyek.

— Nemzetközi nyári jelenet. —

(Magyar Miska hálósobája.)

Miska (horkol, tehát él.)

Német légy (beröpül az ajtónyíláson és körülrongja mint az Offenbach legye Orfeusban Eurydikét.) Zümm... zümm... zümm!

Miska (még jobban horkol.)

Német légy (belátva, hogy zümmögésével semmire se megy, a Miska orrára ül és megcsipi.)

Miska (fölszerken.) Mi az ördög csipett meg? Egy légy?... Ki vagy?

Német légy. Jupiter ugyan nem vagyok, mint abban az ismeretes operetében, de képviselem őt, az európai Jupitert.

Miska. Jupiter és Európa? Hisz ez mythologia!

Német légy. Zümm ehümm!... Ugy van: a régi-nek új kiadása. Egy új Jupiter meghódította a vén Európát. Az küldött ide.

Miska. Mi czélből?

Német légy. A »Pester Lloyd« miatt... Nem olvastad mit ír?

Miska (ásitoz.) Nem én.

Német légy. Borzasztó! Olvasd el! Te vagy felelős érette! Megjárom még! Tégy róla, különben baj lesz! Rettogj, remegj, dermedj! (Elszáll.)

Miska. Ugyan mit zavarják az embert ilyen melegben, mikor legjobban alhatnám? (Horkolni készül. Dongás a füle körül.) Megint légy?

Svéd légy. A svéd kormány küldöttje vagyok; megbízásom addig dőnőni füled körül, amíg elégtételt nem adsz azon czikk miatt, mely a »Hortobágyi Híradó«-ban a svéd gyufa ellen megjelent. Tándstikor úgysse!... Svédország fel van lázadva. Elégtételt kér! De beéri azzal a nyárssal, melyen a »H. Híradó« szerkesztőjét megsütik.

Miska. Hess innen! Nem vagyok én felelős minden magyarhoni ujságért! Servus! (Svéd légy döngve dühöngve elröpül. Miska bácsi már hálát ad az egeknek, hogy az alváshoz annyira szükséges horkolást ismét elkezdheti, midőn egy egész csapat legyet hall a füle körül muzsikálni. Rémulten felugrik.) Jaj! Mit akarnak? Kinek adtam én ennyi légyottot?

Kinai légy (ettől a szójátéktól megszédülve az ablaknak repül; de majd magához és visszatérve, eldöngi mondókáját.) Elégtételt a »Sárkereszturi Figyelő«-ben megjelent kvalifikálhatatlan támadásért, mely gunyolta a »czoff«-ot. A czoff kínai intézmény. Nemzeti méltóságunk meg van sértve.

Miska. De kérem szívesen, semmi közöm a »Sárkereszturi Figyelő«-höz. Az ő véleménye nem az én véleményem. Én tisztelen, sőt kezdem imádni a czoffot. Már növeszttem is. (Mutatja.)

Kinai légy. A »Sárkereszturi Figyelő« a magyar közvéleményt fejezte ki!

Miska. Tessék elhinni, ebben a melegben Magyarország nincs közvéleménye, legfőlebb gőzvéleménye.

Kinai légy (ismét az ablaknak szédül. Majd felocsudva:)

Rosz viczekkel el nem téritsz a tárgytól! Elégtételt! (Zing-zéng-zsong-ding-döng-dongva Miskának a bajszára ül és mosakodik.)

Birmai légy. Nekem is az kell!

Miska. Hát Birmának ki mit vétett?

Birmai légy. Az »Árokszállási Messzeldító« gyalázatosan viselkedik irányunkban.

Miska (rémulten.) Jézus!... Hát ez meg mit irt?

Birmai légy. Semmit... egy szót sem irt. Épen ez az! Tíz éves fennállása óta soha egy kuknyi igével sem említette föl Birmát! Ezt a megvető ignorálást Birma el nem viselheti. Te vagy felelős érette, mert a te véleményedet viseli ő kép.

Miska. De kutya birmányul beszélsz, hallod-e! Hess te, ne szállj rám! Már mindenért én legyek felelős? (Haragosan a két földre fekszik, de mindkettőt megcsipi egy-egy légy.)

Koreai légy. Nem hagylak addig aludni, amig elégtételt nem adsz azért, hogy a »Gyalokai Honör« vét a honneur és koreai helyesírás ellen. Koreát következetesen Coreának írván.

Asanti légy. Az asanti kormány részéről vagyok kiküldve elégtételért, hogy...

Miska (kiugrik az ágyból, kiteríti a »Norddeutsche Allgemeine Zeitungot«, mely légyvesztő papirostul mind a hányan visszarettennek és haza reppennek.)

Sanyaró Vendel nyögései.

— Mikor forgatom és olvasom a vandalizmus borzalmaikat, megrázkódom. De még jobban rázkódom meg a vendelizmus borzalmaiktól.

— Czélzattal hallgatom a kintornát. Azt olvasom ugyan is a természetrajzban, hogy muzsika-szó mellett a teve két hétig is elbir koplalni.

— »Hát ön kicsoda?« kérdi hetykén a Monokles báró ur. »Sanyaró Vendel vagyok«, felelem megadással. »És mi-csoda?« kérdi tovább. »Éhes!« mondom alázattal.

— Szép olvasmány az az étlap!

— Tegnap délután hatszor is tüszentettem egymásután.

Nem vagyok babonás; de szeretném tudni, mit jelent az a sok tüszentés — éhomra?

— A déli harangszó nekem csak azt juttatja eszembe, hogy a főnök ur már rég elment villásreggelizni.

— Jobban bámulnám a teremő bölcseségét, ha a »Legyen világosság« helyett inkább azt mondta volna: »Legyen czipó!« Megenném én azt sötétben is.

A Juczi szobalány.

Hogy vége a szezonos időnek: se maradás, se tartomány — fürdőbe köll menni! Mert milyen uraság az, aki ilyenkor még a városban marad? Tisztölöm én az olyan uraságot, akinek az a legnagyobb nyári untihaltungja, hogy kimén a városi ligetbe vasárnap a Stefánia utra az ingyenes padra, hétköznap meg az Erzsébet sétánytérén 3. kros vas fotélba feszít, az asszony meg maga jár a piacra bevásányi — a Kati körbligeldje siratja az ilyen smuczigságot — tüllem meg aztat kívánják, hogy vigyem a két fracczot a dunapartra luf-tolni. Aztán az efféle asszonyt még meg is nasságozjam, kezét is csókoljak neki? — kisztihand az ilyen mulat-ságért! Ilyen bort nem szűrünk!

'sszus Márja!... maj kitör a fráz, ha végig nézek ezen a mostani szobalányságon. Ott a Mari, a Lizi, meg a Tini! Ha én nem vagyok, még ma is Marcsa, Örzse, Treszka a nevük. Olyan kosztümába járnak mint a milyenben Izsákrul, Csömörkényrül, Dabaszrul ide fökerütek. Sokszor azon fűzetlen, de még papucsban is szalannak le az utcára és azt se tudják hova legyenek a nagy stoczozkodástul, ha egy genge bakát czvikkoltak fel maguknak. Tüzoltóbul hextencz amolyan vasárnap parádézó, lefetyős önkéntest ha tudnak szörözni; mer aki igazi tüzoltó, az nem minden Panninak, Zsuskának támasztja oda a mászó lajtorját, ha ablakot puczol.

Es hogy kinéznek! Milyen zsurnálba járnak! Jaj a parasztok! Különbséget sem tudnak az eszczájg meg a smukk között. Nekik minden asszony »nassága«: ha krajzlerosné, ha tanácsosné. Meg oszt ha kimenőjük van

kilencz után, hogy lóstatnak haza! — csakhogy mint a katona, nem a kaszárnyába, hanem inkább a kaszárnyábul. Tán rá akarnak szógálni arra a keserves erénydíjra, mint a kit a minapába osztottak ki az 59 esztendő Sztotyorka Máli meg a 60 esztendő Rutyik Pepi közt, akik 40 — 40 esztendeig hűségesködtek egyazon házba, és kaptak a jó maguk viseletjükért fejenként 10 frt 35 krt. Esik minden esztendőre 1 krajczár. Ezért legyen tugendhaftos egy becsületes leány? No ja!

Hát ez az ök dóguk — az enyém az, hogy szörnyen mehetnékem van inned. Hogy a nagysága fészolít mennék-e véle Szliácsra, kaptam is rajta de nagyon! Már hogy ne, kezét csókolom, mondok smájklérozva: a tüzbe is elmennék a nasságáért, hát még a vízbe! Mer jaj! szörnyen rászorult a gyógyhatáros vasas fürdőre — mint a házi doktorunk ejti a szót, az a csinos barna női gyógyác, aki legjobban is tudja a nassága baját — az enyimet is tapogatta, de én rá ütöttem a kezire, mert nem vagyok én vérszegény, se a gyomrom nem görcsös! — mondok. — »De hamis ám a zuzája!« mondja a doktor — amire én aszondom, hogy: hamissak ám az férjfiak!

Az öregünk nagyot nyögött bele, mert oda verné a garast a fogához, ha vóna neki. A feje szegénynek meg olyan kopacz, akar a — oah! — a térdjem kalácsa, roszzat ne beszéljek!

No, tegnap óta pakkolunk. 'szus Máriám, milyen drága, elegáns tojalettok! Sehogyse érte föl ésszel a mosogatónk, a Bora, hogy minek az a sok drága ruha, mikor fürödni akar az ember? Lám ök otthol a Tápió partjára egy szál pendelybe szalannak le, azt is a fűzesbe gyújtják, mikor a vízbe mennek. Nem tudja a dumkof hogy fürdőre nem gyógyítás, de hódítás végett jár, aki telivér vérszegény sikkes asszony, meg hogy igazi doktorja neki a Priklér szabó.

Hanem magamrul se felejtkezem meg. Olyan truczczo kis kalapot viszek, meg olyan kivágott betétes kijárom, faltengirtlis anczugom, meg tokos tallijám van, hogy a Pálmaji nassága is aláírná. Ugy fogok kinézni bennök mint a Nimfa, mondta a doktorunk. Ne higye, hogy nincs bildungom, meg se kérdeztem tőle, ki légyen a Nimfa? De mert még se nagyon tudtam, betettem a mi kedves újságunkba, a Budapesti Hirlapba hogy: »Ki lenne szives felvilágosítani a Nimfa értelméről? — Egy kis tudatlan.« — De még nem kaptam rá választot.

Nagyon jó kedvem van. Holnap az eszprekszal utazunk. Egész nap sem danolok egyebet mint a »szép kis halászeánykát.« A »Dunári« óta ilyen nóblis dallt nem hallottam.

A végibe, a halászeányka daljára, a magam jó szántábul tüztem eztet a verset, hogy aszongya:

Most pedig te szép Pest: pá, adjíj!

Ősz előtt a glanczos Juczi vissza jó,

A Juczi vissza jó.

És kit a sorsom intreszál:

»Borsszem Jankóban« benne áll,

E czukros lapban minden bőven benne áll.

„Norddeutsche“ ctra „Pester Lloyd“.

Mindig mondtam sçh mondot, hojd
Legjob lap o „Pester Lloyd“;
Schokkal jobb, mint o gemeine,
Nord: „Norddeutsche Allgemeine.“

De nem értek edjet: hojd
Drrát mért öté a „Lloyd“
Abba, hojd o German falga?
Híj ez „Stöcker-Muder“ dalga!

Wilmafçh hobodsçhágot fojt,
Állítja o „Pester Lloyd“;
Sch adja lezçtét o tçscháfárnaf,
Dkítül nem schok jót wárnaf.

De bármit mond isçh o „Lloyd“,
Scháfár arra ód sçhe hojt.
D jó „Lloyd“-ban bármi áll isçh,
Nem lefç ozért liberálisçh.

Sçh mert pitant isçh volt a „Lloyd“
D „Norddeutsche“ igér, hojd
Masçhtand megijedni tejsçek,
Mert fülbomlik o fütweisçhég.

Sçh még ozt isçh küpföd, hojd
Infám lap o „Pester Lloyd“,
Sch fór o dorma Mocker hellem
Sçittot „Lloyd“ sçh modjorsçhág ellen.

Döhöfçh wadjot nodjon, hojd
Promotálta ezt o „Lloyd“;
Mert hivotlon volt ü kofça —
Lám, edj fomar jól megrögça.

Látod, látod kedvesçh „Lloyd“,
Ne bándb sçhohça tübbet, hojd
Bödöfçh füsçhtje wan o köznet,
Omelyen nem nekünt föznet.

Hemerjed ki kedvesçh „Lloyd“
Ezt o vágásçht — sçh irjál, hojd
Sçaktál másçkor: tactvoll, wígig —
Wadjot híweb

Spitig Itig

öschmeretefçh hozophi éfçh tçschóládapa.

Míg *Tisz*a a közepeen mosolyogva tekinti a »France«-ot,
Mely rá utczasarat tissotilag hajjál:
Honvédelmi *Fehérvárynk* kicsi ágyunak örvend,
Melyet a jó Brunner bácsi adott neki ma,
Itt van a nyári szünet — gomblikban a rózsa virít csak —
Ordóczyt látjuk hintve be rendjeleit.

Közlekedési *Baross* Pokrócz.
Uj uniformának, díszre segít
Széchenyi Pált vezető vezető
Jó, hahogy ismerik azt még

„Eszmeszabadság!”

A vallásszabadsági és közokossági m. k. miniszterium rendelete

Az izraeliták ránczba szedéséről.

Tapasztalván, hogy a zsidók rendben tartására irányzott eddigi törekvéseim az általam óhajtott sikerre nem vezettek, rendelem ami következik:

1. §. Minden zsidó tartozik születni. E kötelességének közelebbi föltételeit külön szabályzat állapítja meg.

2. §. A zsidó születése után azonnal nyilatkozni tartozik, ha orthodox, status-quo vagy kongresszus-községhez kíván-e csatlakozni? Kényszeríteni senkit sem szabad, de csatlakoznia mindenkinek kell. Lelkiösmereti szabadsága egyebekben érintetlenül hagyatik.

3. §. Az erők szükségtelen elforgácsolásának elejét veendő, tiltom a többséget. Ellenben az erők tömörülése céljából megengedem, hogy két zsidó, közkereseti társasággá alakulva, egy feleséget vehessen. A vezetésem alatt álló közegek törekedjenek arra is, hogy e célra lehetőleg egész szövetkezetek alakuljanak.

4. §. A zsidó hitközségek jogviszonyait a kereskedelmi törvény szempontjából kell megítélni. Ennélfogva minden község tartozik:

a) firmáját bejegyeztetni;

b) főnökét, vagyis azon személyt (rabbi) bejelenteni, ki a lelki érdekek adás-vételével, cseréjével, biztosításával, kamatozásával, közvetítésével, beváltásával — általában hasznosításával iparszerűleg foglalkozik;

c) anya-buchhaltert választani.

5. §. A concurrentiát megakadályozandó, ezennel tiltom, hogy ugyanazon városban a 4. §-ban felsorolt üzleti célokra több társaság (hitközség) alakuljon. Ezt csak azon helyeken engedhetem meg, hol a kereslet oly tetemes, hogy a főnök (4. §. b.) a felek igényeinek tincsét (pájeszét) tépve, képes megfelelni.

6. §. Minthogy a legkitünőbb talmudisták véleménye szerint kétségtelen, hogy egyik: »zsidó« másik »héber« — a közegek kötelessége orthodoxok és neológokkal azon elv szerint elbánni, hogy »egyk olyan, mint a másik.«

TRÉFI m. p.

Ádámja, röhintve
lti a MAV t.
tje beártja a könyvbe —
a miniszterek is.

Szt János hűvös árnyán megpihen ülve Fabinyi,
Hogy estére nyakon lepje az elnök urat.
Kádba gyömszli Trefort a zsidókat: mosni szeretné —
(Ha bele fojthatná, jobban örülne neki.)

A hivatalos zárjel-vádindítvány és a tek. kir. törvényszék határozata.

— A »B. J.« saját külön ügyésztől és bíróságától. —

I. Az a bizonyos hivatalos »simli.«

Vádindítvány. Indítványozom, hogy <X. X., Y. Y. és Z. Z. a Btk. . . . §-a alapján, az ezen szakaszban körülírt vétségben vétkeseknek kimondassanak stb. stb.>

Törvényszéki határozat. Ó Felsége a király nevében!

Lásd < > vádindítvány.

II. A P—lszky-esetben.

Törvényszéki határozat.

— Illusztrálva. —

AZ UJ EGYETEM TERVRAJZA.

— Készítette Bukovay Absentiú. —

Szerb-utca.

Ki a magyar közvélemény?

— Lapszemle. —

Bismarck herceg közlönye tapogat, tapint, sőt oda is tapint — de arra rá nem tér: voltaképp hol keresse, melyik magyar lapban lelje föl az ország közvéleményét?

Lapunk czime is mutatja, hogy *mi* vagyunk a nemzet. A nemzet a »Nemzet« nélkül nem is létezhetik. *Visi, Láng* és *Claquehutes* Frigyes — e 3 névből megértheti a kancellár: hol rejlik a magyar közvélemény.

»NEMZET.«

Habár lapunk nem mozog a szük hazai, hanem a világ-politika körül — mégis kénytelenek vagyunk vissza utasítani a »Nord. Allg. Zeit.« roszakaratu insinuatíóját, hogy a magyar közvéleményt a »Pester Lloyd« képviseli. Egy tekintet lapunkra, s meggyőződhetik a berlini sugalmazott ujság, hogy a magyar közvélemény *mi* vagyunk.

»P. NAPLÓ.«

Válasz a »N. A. Zeitungnak«.

A hosszú című ujság úgy látszik nem veszi tudomásul a 47.000 előfizetőt. *) Itt az ideje, hogy aki a magyar közvélemény iránt érdeklődik, tudomásul vegye, hogy ezt nem a *P. Lloyd*-ban kell keresnie, hanem a legelterjedtebb magyar lapban. Hogy melyik lap ez? Nem akarunk rámutatni az 57.000-re felszaporodott előfizetőre.

Ha Bismarck ur ő hercegségében, kit tanácsainkkal annyiszor támogattunk, van egy kis ítélet — és van! — nem habozhat soká: melyik lapot tartsa a magyar közvélemény letéteményesének.

»B—I HRLP.«

(Szerkesztői üzenet)

Kuzcora M. urnő *Boggyászó-Privigye*. *) A hurkatöltés nyáron csak spenóttal vagy sóskával ajánlatos. *) Szép az, ami érdek nélkül tetszik. *) A jegy nélküli tárczákat *Mikszáth Kálmán* írja. *) Nagysád a »Nord. Allg. Zeitung« cikkére vonatkozólag azt kérdezi, ha vajjon igaz-e az, hogy a magyar közvéleményt a »Pester Lloyd« képviseli? Nagysád régi előfizetőnknek vallja magát s így csak annál inkább csodálkozunk rajta, hogy nagysád nem vette észre, miszerint a német lap tévedésből a *P. H.* helyet a *P. L.*-t említi.

»P. HIRLAP.«

Hamleti kaczagással vegyes homéri röhej fogja el az embert, a mikor a »Nord. Allg. Zeit.«-ban azt olvassa, hogy a magyar közvéleményt a »Pest. Lloyd« képviseli. Risum teneatis Hoitsy, Enyedi! Magyarországon ki vezet? Ki a leader? *Mi!* Csak egy kis körültekintés, t. berlini kollega, s önt, ha a nemzet véleményéről akar tudomást szerezni: nem a »P. L.« fogja kalauzolni, hanem csakis az

»EGYETÉRTÉS.«

†. *L. J. Chr.*! A szabadonczi kajánság örvényeiben bujonzkodó börzei semita lap, a »P. †††« a Luther

*) Kérem: 48.000. A szerk.

áltanától megszedített német nemzet alattomosan erőszakos vezetője előtt a magyar állam szövétnek-hirnapja gyanánt kérkedik. Pedig az *mi* vagyunk. Megvilágosítva a szent atya áldásától, legtisztábban látunk bele a nemzet lelkébe. Nem az aljas pénzkereset — de a *lourdesi forrás*; nem a hausse és baisse — hanem *Lateau Lujza!* A német birod. kancellár már most tudni fogja, honnan merítsen.

»M. ÁLLAM.«

Uram, uram — nordájcsesz olgemájne czájtung ur — szavam van az urhoz!

A nemzet keserves közvéleményét híjjába kerestem a fővárosban. A »Pesti Lojid« czimezetű lap csak az alkotmányt aláásó és a 48-iki nagy napok hőseit fumigáló közönség lapja. Ha mélyen tisztelt nordájcese tolltársunk tudni akarja, hol serkedzik az honni közvélem és mi fáj a magyarnak? — ne rösteljen 4 o. é. forintok erejéig praenumerálni a mi lapunkra, melynek politikai suggalmazója én vagyok — magam: Ruczaháti Tarjagos Illés, 48-iki vértanu és hévatalváró.

»RUCZAHÁTI SZELELŐ.«

(Korrespondenz der Redaktion.)

Ihre Lose sind nicht gezogen.

»N. P. JOURNAL.«

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

✧ O legtöbb okodémikusrul alvostom az ójságba, hojd nyárra hovomennek pihenni mogokat, mitóánd télen a fűvárosba nyógodták. Sak sopán o Polszky oreságokról nem alvostam. . . Ovodj tán tolán nekik már elég volt az o kis tengeri — fördü?

✧ Nincs olejon nodszerű igozság, omit az idü meg ne változtatná. O Montekukuli hodvezér oreság az mondto, hojd o háboruhoz küll elüszür péndz, másadszar sok péndz és harmadszar nadjon sok péndz; — mostand meg osztot toposztolok, hojd o békéhez kell elüszür péndz, másodszoz sak péndz, és hormodszoz najdon sok péndz.

✧ O jors-segéltil az önnepéljen nem todták megtartoni o szomár versent, mert nem volt edjetlen ed szomár se nem. Eztet mondonok az ojságok. Én osztot hiszem, hojd szomár vót is, von is elég, — de senki se nem van olejan najd szomár, hojd o jó szivtil o komediáért még ed lépést fusson.

✧ Alvosom, hojd Oszódon jobeláltak o 100 esztendüs gimnáziumt. Oszódon 100 esztendüs gimnázium? kiobálom fel — ez tübb mint Balognába 800 esztendüs univerzetit!

Bukovay Absentius

az egyetem romjain.

Láttam, a falak mint omlanak, — melyek engem oly ritkán láttanak, — s büszkeség dagasztja keblemet: — kinöttem az egyetemet!

Mint omlik kö le kö után — néztem hiven figyelve, — s rá ismerék kevés idő után — a rigorosumi teremre. — Szívembe káröröm bé nem vonúlt, — bár feltűnt előttem a drága múlt, — s a míg szemlélgetém — emlékezém: — Míg állott, mennyit estem én! — És most, hogy végre az esik — most ülök én!

S ekkép elmélázva: — a szomszéd zálogházra — tévedett tekintetem: — Amíg ez áll fenn épen — bizalmam az ősi erényben! — nincs veszve semmitem!

S látva az omló falakat — nem bánt, csupán egy gondolat: — a régi szétdől — de ah!... helyébe szép új épül, — új és szilárd és tágasabb — mely mindnyájunkat befogad, — míg eddig a jó régiben — kint szorulóknak kényelmesen.

Csodabogár.

Tisztelt szerkesztő ur!

Büszke vagyok a sikereimre. Multkor közöltem e jeles jogi szaklap, a »Borsszem Jankó« hasábjain a Pribil-esettel foglalkozó

társlap egy szép passzusát. Örömmel jelentem, hogy felszólalásomnak sikere volt, mert az ama cikkéről a Franklin-társulatnál megjelent bővített külön kefelevonatból a kritikus hely *kimaradt*. Polytatom hát hasznos jogirodalmi működésemet és ajánlom a következő

Csodabogarat

a »Jogtud. Közl.« f. é. 25. számából a 209. lapról:

»A törvény rendes útja.«

»Ki hitte volna, hogy a fenti három szó...«

Tisztelettel maradván

Dr. Hombár Mihály.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A. S. Az élénken szerkesztett, czéljának jelesül megfelelő »Párisi Magyar Értesítő« növekvő érdeklődéssel olvassuk, s fájlaljuk, hogy

nem rajtunk mulik a szives viszonzás. Jól esett olvasnunk a P. D. ellen intézett ép oly erélyes mint nemes visszautasítást. Jellemző esetül mi is ide jegyezzük, hogy riadó Lehelnek kürtös városában az ottani lap részére küldött példányra a m. k. postás bácsi élkes nímet szóval ezt csapta rá, hogy: »In Jászberény existirt niht.« Purkoá non in lingua gallica avé vu ekszprimé szela, ser onkl? Ennyi haszna sincs ott az Apponyi Alb. műveltségének? — R. (Msklcz.) Igaz lehet, de nem elmés. Azzal a névvel különben más dolgozótársunk él. — Szlnk. Mit jelenthet a vasut felé levő vendéglő czégtábláján az, hogy: »it Lehet csak kapnny fris zilah András sörbe Hütve«? Micsoda kegyetlen fényüzés az: sörbe hűteni Andrást? Mert, ha jól tudjuk: magában, és nem maga körül szereti ő az italt. — M. Olesó pénzt akar? Kérjen uzsorástól — s aztán pörölje be. — Hnvd. Ön jó sikerrel végezte az egyetemet, jeles orvosnak is tartják s mások mégis *tulhaladják* önt — így panaszkodik. Legfőlebb azt tanácsolhatjuk: *híntón* járjon a betegeihez. — Hegyező. Hiszen az természetes, hogy a napidíjasnak is adót kell fizetni. Bővebb vizsgatására szolgálhatnak »Sanyaró Vendel válogatott nyögései«, melyek ép most jelentek meg gunyosan díszes kiadásban Singer és Wolfnernél. (Andrássy-ut 10.) Ára a 100 remek nyögésnek 50 kr., s így 10 darab nyögés csak 5 krba kerül. — Görög diák. Csak sóhajtsa el vigan, ami lelkét nyomja. Vendelünk szívesen fogja világgá nyögni. — Mentor. R. kifakadása a »Typogr.« czimű lapban nem csodabogár, mert azt mutatja, hogy szerzője nemcsak az ólom-, hanem az írott betűt is jól kezeli. Igaza van-e? — ezt nem mi vagyunk hivatva eldönteni; csak azt sajnáljuk, hogy e legintelligensebb munkásosztályunkban is megbomlott a jó összetartás, és hogy a tudás nemes érzével, az ólommal, visszaélnék azok, akik legjobban ismerhetik értékét. — L. M. Tán varrunk himet róla. — Dr. B. K. Genge mív. — Dr. F. D. Az 1889-re szóló »Muszaj« naptárban fog a java megjelenni, amiért ki is jár egy igazi dróttal fűzött diszpeldány. Polytassa. — Belt F. (Los Angeles.) Még ha jeleit küldte volna is be hasznavehetőségének: felsőbb hatalmak ellene vannak. — „Zilahi diák.“ Kérjük az újabb munkálkodást. — Nixnuczuj. Sok jóval köszöntött be. — Kur. Weh! — hogy azt nem lehet közölni. Mit vásítja mindig az ember fogát? Az enyhébbeket a naptárban felhasználjuk. — Bnd. Az »állat« interregnumban került bele. — Siccativus. Valóban rut látvány volt az a hajszá, mellyel a »P. Ll.«-nak neki estek azok az aprók s a berlini nagy reichshund mellett csaholtak, megharapva azt az emlőt, a melyből szoptak. — Hiv. v. Jutott most is.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.